O REINTRARE RĂSPLĂTITĂ DIN PLIN

Nunweiller III a reapărut duminică în formația Dinamo, al cărui căpitan a fost — ani în șir — după o absență de șase luni din competiții. La solicitarea conducerii clubului și la rugămintea coechipierilor, el și-a reluat locul în fruntea dinamoviștilor, într-un meci decisiv. Și a avut deosebita satisfacție de a-și vedea răsplătit din plin gestul său care incumba un risc deosebit, o răspundere mare. Nunweiller III — unul dintre cei mai buni jucători ai finalei — trăiește clipele de neuitat ale triumfului...

ETERNUL DE CE?

De ce nu a ciștigat Rapid „Cupa României"? Fiindcă a ratat Neagu penaltiul din min. 90 vor răspunde unii, pentru că, pur și simplu, a ciștigat Dinamo București, vor răspunde, flegmatic alții. Mai aproape de adevăr sînt ultimii. Scăpînd de momentul crucial al finalei din min. 90, Dinamo București a învins fiindcă a avut rezerve mai valoroase decît Rapid și a știut cînd să le arunce în luptă. De altfel nu este o enigmă pentru nimeni că o echipă este mai puternică în măsura în care lotul său de 16 sau 18 jucători este mai valoros decît lotul advers de 16 sau 18 jucători. Poate că Rapid are o echipă de bază de 11 jucători mai bună decît „11"-le de bază dinamovist, dar cînd au intervenit indisponibilitățile, absența lui Dumitriu II, accidentarea lui Ion Ionescu, Dinamo a dispus de mai bune posibilități să prezinte o echipă omogenă ca valoare și cu resurse suplimentare. Nu vrem să descurajăm pe tînărul Petreanu care manifestă mult talent, însă într-o finală de Cupă ar fi fost absolut necesar ca înlocuitorii lui Dumitriu II și Ion Ionescu să fie de o valoare și o maturitate mai ridicată decît reprezintă în momentul de față Petreanu și chiar Neagu. Lucescu a avut plusul la care ne referim și aportul acestuia pentru Dinamo a cîntărit mult în balanța finalei, încinind-o pînă la urmă decisiv în favoarea ciștigătorilor.

De ce are Dinamo București un lot mai valoros? Fiindcă s-a preocupat ceva mai mult de această problemă esențială. Pentru că au condiții favorabile de a recolta jucători, vor răspunde rapidiștii. E adevărat vom replica noi, dar nu în principal că în secundar, pentru că și Rapid beneficiază de unele favoruri pentru a păstra în echipă jucătorii tineri și talentați, dar activitatea echipei Rapid este caracterizată de oarecare superficialitate. La Rapid există, în general, preocupare de la un meci la altul, de la un campionat la altul, în dauna stăruinții și răbdării, a instruirii, promovării și menținerii în lot, printr-o rotație judicioasă în echipă, a elementelor capabile să ajungă la o valoare aproape egală sau egală cu a titularilor.

Din motive obiective în bună măsură, dar și din cauze subiective în cea mai mare măsură, echipele noastre de fotbal fruntașe nu izbutesc de cîțiva ani în timp măsuri pentru a pregăti înlocuitori ai acelor titulari pe care vîrsta și uzajul în competiție îi recomandă pentru înlocuire, cu tot respectul ce trebuie să îl acordăm acestora, cînd este cazul, pentru meritoria lor activitate.

De ce mai joacă Popa, Greavu, fotbaliști care și-au făcut pe deplin datoria în echipele de club și echipa națională? Pentru că nici Dinamo nici Rapid nu au luat măsuri încă de acum 4—5 ani să crească înlocuitori pentru acești stîlpi ai echipelor lor. Au așteptat și mai așteaptă să le cadă rezerve din cer. Noi cerem fotbaliștilor să anticipeze precis cel puțin o fază de joc în teren, iată însă că antrenorii și conducătorii de echipe nu anticipează nimic. Din păcate, atît jucătorii cît și antrenorii trag cu dinții în ultimele resurse pînă se trezesc în față, primii cu compasiune din partea publicului pentru atribute pierdute, secunzii cu mari goluri în echipe. Steaua și Progresul sînt în aceeași situație cu Constantin și Oaidă pentru care nu au înlocuitori. Mai sînt și alte exemple în echipele de care am amintit, cît și în alte formații.

Știm că jucătorilor în cauză nu le place să le amintim astfel de situații, știm că cluburile nu pot acum repara ușor consecințele nepăsării din trecut și mai știm că nimeni nu se trezește la realitate, nu pune piciorul în prag.

Trebuie făcut ceva pentru ca cele cîteva cluburi fruntașe ale fotbalului nostru să fie întregite cu unele elemente valoroase. În campionatul de fotbal al fiecărei țări, cele 12, 14, 16, 18 sau 20 de echipe nu sînt, toate de aceeași valoare. Doar trei sau patru echipe, cu mici excepții poate cinci—șase, au o valoare remarcabilă, fiind la mici intervale, campioane sau deținătoare de Cupe, participante cunoscute în competițiile internaționale europene. În fotbalul profesionist astfel de echipe cu renume cumpără jucători cu bani. Noi nu avem profesionism, jucătorii nu sînt vînduți și cumpărați. Trebuie însă găsită o formulă, în această perioadă de tranziție în care proiectul regulamentului de transferări nu va putea fi aproape sigur aplicat, ca unele echipe fruntașe, printre care și Rapid, să beneficieze de posibilitatea de a legitima 3—4 jucători de perspectivă cu care să formeze un lot valoros.

Aurel C. NEAGU

ÎN RETORTA FINALEI

O ediție „rotundă" (30) a *Cupei României*, care urmează unui campionat jubiliar (60), ambele finaliste recrutate din nou, după 4 ani, din Capitală și din care una *(Rapid)* încerca să-și apropie o victorie devenită, după mai bine de un sfert de secol, aproape o himeră, iar cealaltă *(Dinamo)*, dorind din toată inima lauri la aniversarea clubului ei.

Iată fundalul finalei Cupei, încheiată după cum se știe cu victoria în prelungiri a dinamoviștilor (ultima finală cu 120 min. în anul 1955 : C.C.A.-Progresul Oradea 6—3), la un scor identic cu cel înregistrat la recenta lor întîlnire din campionat. Numai că de această dată echilibrul a fost evident iar desfășurarea partidei a avut un dramatism ce a întrecut se pare pe cel al neuitatei finale de acum șaptu ani dintre *Dinamo București* și *Steaua* (5—3).

Dar oare numai evoluția scorului a dat culoare acestei partide ? Este foarte adevărat că au existat pe tabloul finalei de duminică și pete negre, datorită penelului neinspirat al arbitrului *Vasile Dumitrescu* sau prediecției unor combatanți pentru scene „tari" *(Răducanu, Ștefan, Năsturescu, Stoenescu)*. Dar să nu identificăm detaliile cu tabloul întreg, refuzînd astfel acestei finale îndirjite, în care ambele echipe au luptat cu dăruire, calificativul pozitiv pe care îl merită.

Am avut impresia că în cele 90 de minute regulamentare am asistat la un fel de diviziune a muncii, atît de evidentă fiind alternanța perioadelor de dominare, a fazelor de poartă, a scorului. Chiar și fazele litigioase din careu au alternat : fault asupra lui *Ion Ionescu*, henț la *Dan*... În acest interval de timp, meciul ar fi putut fi decis în favoarea oricărei echipe fără ca echilibrul valoric din teren să se fi schimbat. Pentru că jocul combinativ al giuleștenilor, mai închegat la mijlocul terenului și mai decis pe extreme, putea să puncteze decisiv în prima repriză, după cum jocul bun la interceptie al apărării dinamoviste, urmat de folosirea judicioasă a contraatacurilor ar fi putut, la fel de bine, să schimbe soarta meciului în repriza secundă. S-au ratat însă situații clare de gol *(Dumitrache, Naghi, Codreanu Neagu)*, sau cei doi portari și-au spus, în ultimă instanță, cuvîntul. În ansamblu a fost un meci bun, peste valoarea medie a jucătorilor noastre din campionat.

Fatalul minut 90 a departajat decisiv cele două competitoare, nu așa însă cum a sperat rapidistul *Neagu*, cum au așteptat miile de suporteri giuleșteni.. Pentru că penaltiul ratat de *Neagu* a retezat parcă ambiția și prospețimea cu care feroviarii au abordat această finală, prelungirile readucîndu-i la numitorul comun al comportărilor anterioare, minate de oboseală. *Dinamo* în schimb, intuind acest moment psihologic al partidei, a reușit să îmbine, pentru prima oară în acest sezon, viteza, fantezia și decizia unui tandem care ar putea fi redutabil : *Pîrcălab-Lucescu*. Nu poate fi omis nici faptul că apărarea dinamovistă, scăpată în aceste minute ale prelungirilor de o presiune ce se anunța, nu cu mult înainte, sufocantă, a putut avansa, permițînd și mijlocașilor un aport ofensiv mai consistent.

Ambele combatante au ținut să arate în acest final act competițional că virtuțile consacrate ale jocului lor n-au dispărut. Să fi contribuit doar reapariția lui *Nelu Nunweiller* la reanimarea tacticii clasice a dinamoviștilor bucureșteni, bazată pe îmbinarea contraatacului cu o apărare strînsă, asigurată și de un „libero" sobru ? Să fi fost de vină numai pofta remarcabilă de joc a lui *Năsturescu* în reconsiderarea rapidistă a aportului „extremelor-cărăușî" ?

Nu credem că doar acești factori particulari au contribuit la animarea partidei, a ritmul ei susținut, la neprecupețirea eforturilor, a momentele de „suspense" denne de o partidă decisivă. Ci faptul că din disputa directă a celor două echipe bucureștene, a rezultat, în retorta finalei, ceea ce ar trebui să caracterizeze, în ansamblu, principalele noastre competiții interne.

Paul SLAVESCU

FINALA CUPEI. Dumitrache a obținut egalarea pentru Dinamo. La orizont, prelungirile !

DINAMO BUCUREȘTI,
PENTRU A 3-a OARĂ VICTORIOASĂ ÎN FINALA „CUPEI ROMÂNIEI"
PARTICIPĂ PRIMA DATĂ ÎN „CUPA CUPELOR"

A 30-a FINALĂ

AMBIANȚA. Propice unui meci de atare importanță, alterată cu timpul din cauza numeroaselor ploi ale „avalanșelor fluierului" și a jocului tare al ambelor echipe, toți stricați în final din cauza lui Năsturescu (paradoxal însă: a fucător, eroul meciului). Tot timpul el a jucat dur și, uneori, a simulat accidentări. „Dușul" lui cu Stoenescu și pumnul lui Răducanu — care, ca și arbitrajul, se cer analizate de I.R.F. — au umbrit o excelentă finală în care merite au ambele echipe. Prezența neașteptată a lui Nunweiller III la Dinamo București, după un sezon de totală absență, a fost una din surprizele acestei finale.

PRIMA REPRIZĂ. Feroviarii desfășoară un joc excelent, tot timpul în plină și în mișcare.

— *min. 7:* Piroșcă scapă pe stînga, dar Răducanu rezolvă o situație dificilă pentru echipa lui;

— *min. 8:* Dumitru stîrnește senzațional: ringea atinge crestenul lui Neagu și trece razant peste bară;

— *min. 12:* Ionescu execută un corner în fața porții lui Năsturescu, care, cu capul, trimite de pe linia porții lui Răducanu;

— *min. 27 și 29:* două șuturi ca din tun ale lui Codreanu;

— *min. 28:* centrare Ghergheli, Dumitrache — singur ! — lovește de la 6 metri;

— *min. 43:* corner Dinamo, Răducanu boxează mingea de pe capul lui Dinu;

A DOUA REPRIZĂ. Tot Rapid are inițiativa dar, spre sfîrșit, Dinamo stabilește egalitatea și pe teren și pe tabela de marcaj.

— *min. 53:* Ionescu este accidentat în careu (arbitrul nu vede), lese de pe teren pentru a primi îngrijiri, reintră în min. 59, pentru a ieși definitiv în min. 68;

— *min. 65:* henț în careul Rapidului, pe care arbitrul îl mustră (!) la 16 m; Naghi execută defectuos;

— *min. 70:* la un atac pe stînga, Codreanu șutează, mingea revine în teren la Jamaischi care luftează și, în sfîrșit, NĂSTURESCU înscrie primul gol al finalei! 1—0 pentru Rapid;

— *min. 74:* șut puternic Dumitrache, respins în corner de Răducanu;

min. 77: Nunweiller III face henț în careul dinamovist dar arbitrul face semn ca jocul să continue ! În același minut, un contraatac Pîrcălab — Lucescu — DUMITRACHE e finalizat de ultimul: 1—1;

— *min. 84:* Stoenescu execută în bară o lovitură liberă de la 20 m:

— *min. 90:* arbitrul vede ca fault un atac REGULAMENTAR. În careu, al lui Stoenescu asupra lui Năsturescu și... penaltii! Neagu execută trimițînd mingea în bară!

PRELUNGIRILE. Rapid, care face risipă de energie, depune armele. În schimb, Dinamo zburdă.

— *min. 91:* Dinu șutează puternic, Răducanu boxează balonul:

— *min. 94:* Neagu, singur-singurel, exceptional deschis de Codreanu, luftează la 6 m de poartă;

— *min. 109:* Răducanu e pe undeva prin careu, Haidu profită de situație și șutează, dar Motroc respinge cu capul de pe linia porții:

— *min. 115:* centrare a lui Pîrcălab, mingea, udă, îi scapă lui Răducanu din mîini la picioarele lui LUCESCU, șut cu stîngul și... 2—1 !

— *min. 116:* LUCESCU consfințește victoria echipei sale (3—1) într-o fază curioasă, în care Răducanu se afla dincolo de 16 metri, în teren:

— *min. 117:* Năsturescu îl lovește pe Stoenescu fără ca acesta să aibă balonul.

FORMAȚIILE.

DINAMO, (antrenor: Bazil Marian): Niculescu 7 — Popa 8, Nunweiller III 9, Dinu 7, Ștefan 6 — Ghergheli 8, Stoenescu 7 — Pîrcălab 7, Naghi 4 (min. 77: Lucescu 7), Dumitrache 8, Haidu 8.

RAPID (antrenori: V. Stănescu și V. Stănculescu): Răducanu 7 — Lupescu 7, Motroc 8, C. Dan 7, Greavu 6 — Dumitru 8, Jamaischi 8 — Năsturescu 9, Neagu 4, Ionescu 6 (min. 68 : Petreanu 7), Codreanu 7.

A arbitrat *V. Dumitrescu* (București). — nota 3.

M. T.

Finala „Cupei României" a început sub auspicii favorabile pentru Dinamo încă... de la vestiare. Echipele, îmbrăcînd amîndouă echipamentul alb, s-a tras la sorți care dintre ele să-l păstreze și care să-și schimbe. *Sorții au fost favorabili dinamoviștilor și Rapid s-a întors de sub tunel pentru a se echipa, din nou, de astă dată în roșu.*

După ce a ieșit de pe teren, accidentat, Ionescu a rămas în spatele porții lui Răducanu și făcea... confidențe reporterilor fotografi: „Dacă văd că mingea vine periculos spre poarta noastră, voi intra în poartă și o voi respinge. Ce-o să-mi facă arbitrul ?". Iată un motiv de reflecție pentru „cavalerii fluierului". De altfel, Ionescu a și intrat în poartă în min. 109 cînd Motroc a respins cu capul de pe linia porții șutul lui Haidu !

Convorbire telefonică cu Dan Coe, luni seara: „Încă nu mi-am revenit ! Cred că duminică, pe „23 August", am trăit cea mai mare dramă de cînd joc fotbal ! Nu știu pe unde calc. Parcă plutesc și acum pe deasupra pămîntului. Poate după o lună-două voi începe să-mi dau seama ce s-a întîmplat cu noi în acea duminică de 16 iunie 1968..."

Din 1944, Rapid a fost prezentă de trei ori în finala „Cupei României" și de fiecare dată a pierdut (1—2 cu Arsenal Turda în 1961, 1—3 cu Steaua în 1962 și 1—3 cu Dinamo București în... 1968). Dinamo București a disputat Cupa de patru ori. De trei ori a ciștigat-o (4—0 cu Minerul Baia Mare în 1959, 5—3 cu Steaua în 1964 și, acum, 3—1 cu Rapid) și o dată a pierdut-o (0—2 cu Metalul Reșița în 1954).

În tribună, un spectator a numărat cîzăturile lui Năsturescu în cele 120 de minute: exact 30. Dintre acestea, cel puțin jumătate au fost simulări. De altfel, „Bebică" știe să cadă perfect pentru a induce arbitrii în eroare: s-a prezătit multă vreme ca un acrobat de circ.

Arbitrul V. DUMITRESCU s-a „pierdut" duminică în asemenea măsură încît a uitat regulamentul ? Numai altfel se poate explica faptul că între timpul propriu-zis de joc și prelungiri a făcut o pauză de 12 minute (regulamentul prevede numai cinci), *iar între cele două reprize ale prelungirilor a făcut încă una nouă, cu toate că regulamentul nu prevede așa ceva ci indică în mod expres că după prima prelungire echipele schimbă porțile și meciul începe imediat.*

Ieri s-a prezentat la redacția noastră, jucătorul MIRCEA STOENESCU de la Dinamo București. El ne-a făcut următoarea declarație :

„Regret foarte mult incidentul de la sfîrșitul meciului cu Rapid, cînd l-am dat o palmă lui Năsturescu. A fost care a provocat o busculadă între jucătorii ambelor echipe. Vă rog să-mi permiteți o explicație. După ce Lucescu a înscris golul al doilea, iar eu îmi manifestam bucuria, Năsturescu m-a lovit cu capul în gură, fără nici o explicație. Am simțit durere, dar nu am reacționat la gestul lui Năsturescu. După aceea am constatat că lovitura lui mi-a scos un dinte. Bineînțeles, n-am avut de ce să fiu bucuros. Totuși, regret încă o dată faptul că nu mi-am stăpînit nervii și l-am pălmuit. Ar fi trebuit să recurg la alte căi pentru a obține satisfacție".

CARTEA DE VIZITĂ
A CÎȘTIGĂTORILOR „CUPEI ROMÂNIEI"

Acest sfîrșit de sezon a încununat cei 20 de ani de existență a clubului DINAMO BUCUREȘTI cu dobîndirea prestigiosului trofeu care este **Cupa României.**

Preluînd-o de la colegii lor de la Steaua, care au sărbătorit și ei în anul trecut cele două decenii ale clubului militar inscriindu-și numele în palmaresul Cupei, jucătorii dinamoviști păsesc acum pentru prima oară în marea competiție continentală **Cupa Cupelor.** Sarcină de cinste care, dincolo de caracterul ei aniversar, trebuie să confirme actuala valoare competitivă a formației bucureștene în socerul internațional.

Drumul dinamoviștilor în cea de-a 30-a ediție a **Cupei României** a fost jalonat de victoriile obținute în fața echipelor **Metalul București** (1—0), **Chimia Suceava** (1—0), **C.F.R. Timișoara** (2—1 după prelungiri), **Progresul** (4—3 după prelungiri) și **Rapid** în finală (3—1, de asemenea, după prelungiri !). Deci un drum anevoios și pe alocuri dramatic care acordă, desigur, un plus de satisfacție victoriei finale. Să înaințe de a enumera lista jucătorilor dinamoviști, să-i amintim și pe cei care au înscris golurile calificării și ale dobîndirii trofeului : **Naghi** (3 goluri), **Lucescu** (2), **Dumitrache** (2), **Pîrcălab, Haidu, Stoenescu** și **Sălceanu.** Iată și lotul echipei :

ILIE DATCU — 31 ani; internațional A, maestru al sportului ; 176 cm ; 61 kg.

SPIRIDON NICULESCU — 25 ; 178 cm. ; 72 kg.

CORNEL POPA — 33 ; internațional A, maestru al sportului ; 168 cm. ; 69 kg.

ION NUNWEILLER — 32 ; internațional A, maestru emerit al sportului ; 179 cm. ; 76 kg.

ALEXANDRU BOC — 22 ; 180 cm. ; 72 kg.

MIRCEA STOENESCU — 25 ; 178 cm. ; 74 kg.

CONSTANTIN ȘTEFAN — 29 ; 170 cm. ; 72 kg.

ALEXANDRU PÎRVU — 22 ; 182 cm. ; 82 kg.

VASILE GHEGHELI — 27 ; internațional A, maestru al sportului ; 172 cm. ; 68 kg.

RADU NUNWEILLER — 24 ; internațional A ; 178 cm. ; 72 kg.

CORNEL DINU — 20 ; internațional A ; 178 cm. ; 68 kg.

ION SĂLCEANU — 20 ; 170 cm. ; 67 kg.

ION PÎRCĂLAB — 27 ; internațional A ; maestru al sportului ; 176 cm. ; 70 kg.

CONSTANTIN FRĂȚILĂ — 26 ; internațional A ; maestru al sportului ; 170 cm. ; 69 kg.

FLOREA DUMITRACHE — 20 ; internațional A ; 176 cm. ; 63 kg.

ION HAIDU — 26 ; internațional A ; 170 cm. ; 63 kg.

NICOLAE NAGHI — 26 ; 171 cm., 74 kg.

MIRCEA LUCESCU — 23 ; internațional A, maestru al sportului ; 172 cm. ; 66 kg.

IOSIF VARGA — 27 ; internațional A ; 170 cm. ; 68 kg.

DOI DEBUTANȚI:

BAZIL MARIAN ȘI NUNWEILLER III

Finala „Cupei României" a reprezentat un succes, deși, încă de toate momentele, de toate eroile, întrecerea dintre RAPID a dat din toate condimentele într-un meci un spectacol gustos, apetisant, măresc numărul spectatorilor pentru un tot așa de reușit. Duminică, de pe stadionul „23 August", poate suporterii marilor partide, a fotbalistice continentale pe care televiziunea ni le va aduce și ni le va la ecranele noastre la cîtiva zeci de ani, cel mai comod loc. Avem obligația, totuși, ca atunci cînd urmărim unele erori, deficiențe, scăpări, inerente oricărei competiții, evenimentul cantitate de antrenori și cititori pentru numai ale acestora, cînd o merită.

Minutele, fixate din cîte prevede pentru o finală, de mănoasă, fără mici menajamente, puțin mod convenabil pentru un spectacol european și n-ar fi bil nici un spectacol meleaguri.

Din nou, în ciuda faptului că le și triste ale cestei ediții, cu unele din finala au scăpat observațiile direct senzaționale

Românești" a Steaua. Dezbătînd cîteva dintre cele mai dificile probleme de arbitraj, DINAMO și publicului care fac din acest spectacol gustos, dorința spectatorului „celui doi". Meciul de duminică „23 August" va oferi concurența „premieriilor" de pe stadionul nostru ne-o aduce mereu, cu cîțiva centimetri de soldul de acasă. Și așa de mare dorim cu rîndurile noastre partidele să punem cu accent pe elogii și încurajări permanenți cîte sport și nu numai fotbaliștii, la maximum regulamentul întrecere frumoasă, fără reținere, fără ca vreo figură în cadrul oricărui stadion să lase insensibilă sau de pe alte

întîmplări, vesele, or 120 de minute, 1967—68, au două debuturi dacă ne gîndim că aparțin unor figuri foarte cunoscute : antrenorului BAZIL MARIAN și căpitanului echipei Dinamo, NUNWEILLER III. Ei bine, amîndoi au trăit DEBUTURI în această finală. Nu, nu e o glumă ! E absolut adevărat. Bazil Marin s-a aflat la prima de conducător tehnic pentru nereușitele de pe gazon. Abia duminică, după peste un sfert de veac închinat fotbalului, „tunarul" de calibrul cel mai greu din-tr-o întreagă perioadă a fotbalului român a obținut satisfacția, L-am urmărit în momentele de la vestiar, în minutele cînd alți știu să savureze victoria. Era stingaci, jenat, arăta ca un nepoftit la tot ceea ce se petrecea. S-a strecurat încet pe lîngă grupurile de entuziaști, mărturisind : „Nu știu să joc acest rol... Mi-e necunoscut". Și a plecat cu discreția care îl caracterizează pe cel ce a dăruit tribunelor, cu ani în urmă, unele dintre cele mai frumoase momente de gol, de faze de poartă, replicile cele mai de preț din scena fotbalistică.

BAZIL MARIAN

Al doilea debutant : Nunweiller III, care a apărut în primul meci al sezonului său 1968, în fapt ultimul din calendarul marilor competiții interne ale stagiunii, meci care, ca încercare a nervilor reprezintă maximum. Unei tentative care avea 10% șanse de reușită, Nelu l-a spus D.D. în față. Să dedicăm finalul unuia dintre cei mai credincioși slujitori ai fotbalului nostru și să lăsăm lui Constantin, coleg de tribună cu noi, la finală, cuvintele de sfîrșit : „Mă bucur pentru Nelu ca pentru propria mea reușită. Spuneți-i acestei ediții a Cupei, ediția Nunweiller I". .

EF. I.

FINALA CUPEI. Avantajat de statură, de detentă și de... regulament, Răducanu prinde acest balon înalt. O fază similară, tot cu Lucescu pe primul drept, al fazei, din prelungiri, nu se va mai solda însă cu reușita golgeterului și dinamovistul va realiza golul victoriei

MELODRAMA CUPEI

Nu sînt dinamovist. Nici rapidist. Sînt totdeauna cu cei mai buni de pe gazon. Fac parte dintr-o generație care a apucat meciurile de pomină și entuziasm exploziv de pe improvizatul teren al Federației, lîngă Arcul de triumf, cele de vis-à-vis de pe liliputanul C.A.B. și sîngeroasele „coride" de pe arena Oborului, Tricolorul, mai tîrziu Unirea. Dar Romcomitul, dar Venusul, dar C.F.R.-ul cu amintirile și zgura lor ? !

Am ajuns, deci, după atîtea sute de meciuri, vizionate, admirate sau fluierate, la un echilibru justițiar de venerabil senator roman, însărcinat cu urmărirea balonului de la poartă la poartă.

Așadar, măcar în materie de fotbal, pot fi crezut pe cuvînt.

Ei bine, am asistat duminică la un veritabil derbi de cupă, în care jucătorii, barele, arbitrul au fost pe rînd vedete principale, obținînd la scenă deschisă ropote de aplauze, fluierături și dacă ar fi fost posibil și niște bisuri.

O melodramă fotbalistică de cel mai autentic „pur sînge" și cu prelungiri. Asta de altfel e fotbalul și așa fi stă bine să fie. Așa se joacă el și așa de aceea domnește peste stadioanele lumii, întrecînd în popularitate celelalte discipline sportive : un duluu monarh printre cățelandrii nevinovați.

Pe vremuri publicul se bătea pe melodramele teatrului : „Cuirierul din Lyon", „Doi sergenți" sau „Două orfeline". Azi marea melodramă a spectatorilor e fotbalul și de n-ar exista televizoarele nu știu ce-ar mai face.

Ce-ar fi ca stadionul „23 August" ar fi încăpător chiar pentru meciurile de Divizia A, cu plafonul lor spectaculos suficient de redus uneori.

Fotbalul și Cupele lui !

Baratki, Bogdan, Auer, Rafinski, Vîntilă, au fost glorioșii cronicari rapidiști ai Cupei. Ei au scris în arabescuri de balerini, fente, dribblinguri, magnifice șuturi de aur greu, cronica Cupei României, purtînd-o lîngă balansul inimii lor de șapte ori ! O performanță.

Urmașii acestora, mici de stat, dar ardeiași foc și bătăioși și ei pe gură și cotonoagă, Năsturescu, Codreanu, Ion Ionescu, n-au reușit pentru un an s-o aducă în vilegiatură pe Giulești.

Și totuși băieții dragi ai Grivița au fost doar la un pas de Cupă. Erau cît pe aci s-o fure și să facă nuntă de pomină cu lăutari și zalafet domnesc pînă la podul Constanței. N-a fost să fie !

Zeul balonului, mai încruntat decît confratele său Marte, le-a dat cu tifla chiar în minutul 90 ! Exact ceea ce susțineam mai sus : melodramă sută la sută și cortină. Jucăm și două acte mici în plus pentru deplina desfătare a spectatorilor ! În prelungiri, ce să vă mai povestesc eu ? Ați fost desigur acolo. Sus pe stadion, mai puțineci, sau în fața bietelor televizoare, grămadă, zgîlțîindu-le, bușindu-le sau ciocănindu-le cu cîte o sticlă goală de Fetească. Dinamo s-a dezlănțuit, pulverizînd prin cele două autografe semnate magistral Lucescu, visurile de bairam ale rapidiștilor.

Pentru feroviari cupa a sclipit minute destule pe deasupra podului Grand, a trecut și s-a pierdut apoi în noapte ca și Ikarus.

Au cucerit-o cei de la Dinamo. S-o păstreze sănătoși ! O merită.

Au știut să lupte pentru ea parcă mai dirz, mai ales în prelungiri.

Felicitări ! Și-n iunie viitor — de ce nu ? — poate îi prelungiți vacanța tot la voi pe Ștefan cel Mare.

Nagy Radulescu